

HET Dubai
Ultimatum
ERA RICHMEN

De
Nieuwe
Uitgeverij

Het Dubai Ultimatum

Era Richmen

Eerste digitale publicatie, April 2014

© Eric Bakker, 1965
© Nederlandse digitale uitgave: De Nieuwe Uitgeverij, 2014
Omslagontwerp: Peter van den Heuvel, Kwamedia
Fotografie omslag: George Bakker
ISBN: 978-94-91983-00-9

www.DeNieuweUitgeverij.nl | www.EraRichmen.com

“Soms kom je mensen in je leven tegen die een voorbeeld zijn van inspiratie en motivatie en daarmee jouw leven positief beïnvloeden, zonder dat zij zich daar zelf van bewust zijn. Mensen die een voorbeeld zijn en je helpen je dromen te vervullen, door de wijze waarop ze zelf in het leven staan. George staat voor mij symbool voor al die mensen.”

- Era Richmen

Oktober 2018

Proloog

DUBAI, HOTEL BURJ-AL-ARAB

De aardedonkere hemel werd sfeervol ingekleurd door de pastelachtige verlichting die de gevel van het majestueuze Burj-Al-Arab hotel sierde. De uit geweven glasvezel opgetrokken gevel was gebouwd in de vorm van het zeil van een Arabisch vrachtschip en gold als duidelijke verwijzing naar het zeevaarderverleden van Dubai. De 'Toren van de Arabieren' leek te drijven op zee, maar stond in werkelijkheid op een kunstmatig opgespoten eilandje op zo'n 280 meter uit de kust. Ondanks de toegenomen concurrentie gold het 320 meter hoge zeven-sterrenhotel nog steeds als het absolute toonbeeld van ongekeende luxe en weelderigheid.

Plotseling werden de sprookjesachtige avondkleuren ruw verstoord door de felle schijnwerpers van een helikopter. Het was een Augusta 106, een bijna geluidloos toestel dat bekend stond om zijn luxueuze inrichting. Met een akelige precisie zette Mohammed-Al-Boureih de helikopter op het platform van het Burj-Al-Arab. Hij had deze landing in de afgelopen maand al tenminste tien keer gemaakt, maar dit was verreweg zijn beste. Hij dankte Allah en was vervuld van trots dat hij zijn taak zo goed had volbracht. Mohammed-Al-Boureih was uitverkorene uit de elitegroep van helikopterpiloten in de Verenigde Arabische Emiraten en hij had zijn superieuren niet teleurgesteld. Jarenlang zou hij door familie en vrienden worden gevraagd om nog één keer over die gedenkwaardige vlucht te vertellen. Niet alleen Mohammed, maar zijn hele familie was in aanzien gestegen en zou vanaf nu nog meer worden gerespecteerd. Het was dan ook niet niets om de president van de Verenigde Staten te mogen vervoeren. 'Best een aardige vent, ook al was het dan geen moslim,' grinnikte Mohammed in zichzelf, al vond hij hem wel erg gespannen. Het kon toch niet door de persconferentie komen, want die had Peter Campbell al zo vaak gegeven. Misschien was het wel slaapgebrek, want hij wist dat de president de afgelopen dagen vol met lange vergaderingen had gezeten. Laat mij maar lekker vliegen, bedacht Mohammed zich, toen de president aanstalten maakte om uit te stappen.

'Bedankt voor de vlucht,' mompelde Campbell, de vijfenveertigste president van de Verenigde Staten. Met een handdruk nam hij afscheid van Mohammed, toen hij uit het toestel stapte. De zwoele avondlucht leek de president te omhelzen als een lang vergeten vriend, maar Campbell had er geen aandacht voor. Zijn gedachten waren mijlenver weg. Het tolde in zijn hoofd en hij was niet in staat daar enige ordening in aan te brengen. Structuur aanbrengen in zijn gedachten, en vaak ook in die van anderen, was juist altijd zijn kracht geweest. Daarmee en met een grote dosis daadkracht en zelfvertrouwen had hij de presidentsverkiezingen gewonnen na de achtjarige ambtstermijn van Barack Obama.

Nu, op weg naar de persconferentie, herkende hij niets meer van die zelfverzekerdheid bij zichzelf. Hij was moe, leeg en vol twijfel. De vergadering van de G-20, die twee uur geleden was afgelopen, had zonder noemenswaardige onderbreking ruim twaalf uur geduurd. De emoties tussen de lidstaten waren hoog opgelopen, soms zelfs ontaardend in chaotische taferelen. Niemand had een oplossing aangedragen. Logisch eigenlijk, want die was er niet. Zijn benen werden zwaarder bij iedere stap die hem dichterbij de deur van de persconferentieruimte brachten. De schoonheid van de met bladgoud bedekte wanden van de gang in het hotel gingen totaal aan Campbell voorbij. De deur aan het eind van de gang leek een alles verzwelgend monster dat hem met een valse grijns langzaam, maar vastberaden naar zich toe trok. Hij begon meer en meer te zweten en vervloekte de dag dat hij had gezworen dat hij de volgende president van de Verenigde Staten zou worden. Zijn hersenen zochten naar een uitvlucht, maar ze waren te verlamd om iets te verzinnen. Hij wilde dit niet, maar er was geen weg terug.

Een zwaargebouwde bewaker pakte de deurkruk vast om de deur voor de president te openen. Het moment leek eindeloos te duren. De flitslichten van de fotocamera's, die hem normaal gesproken vriendelijk toelachten, leken hem nu te steken als bloeddorstige parasieten. Nadat hij was aangekondigd, nam president Campbell met alle realiteitszin die hij nog had, plaats achter de kathedraal. Zijn mond was droog en leek dienst te weigeren. 'Dames en heren,' zei hij voordat hij een korte pauze nam om de volgende woorden eruit te kunnen persen. 'Ik heb u een belangrijke mededeling te doen.'

Amsterdam,

Marriott Hotel

De regen geselde de straten in het centrum van de hoofdstad en had bijna iedereen naar binnen gejaagd.

De koude winterwind maakte een verblijf buiten nog onaangenaam en de condens op de ramen van de knusse cafeetjes op het Spui verried dat velen daar een voorlopige schuilplaats hadden gevonden.

Eén man baande zich echter een weg door het gure weer. Hij liep voorover gebogen en probeerde zoveel mogelijk dekking te zoeken onder zijn veel te kleine paraplu. De verlaten straat was nog glad door de restanten sneeuw die in de afgelopen dagen was gevallen. Hij vloekte binnensmonds toen hij zijn evenwicht verloor. Ternauwernood hield hij zich staande door zich vast te grijpen aan een lantaarnpaal. Ondanks de gladheid versnelde hij zijn passen. Hij had haast. In dit tempo was het via de Leidsestraat nog ongeveer tien minuten lopen naar het Marriott Hotel aan de Stadhouderskade.

Plotseling sloeg de paraplu omhoog en de regen trof hem vol in het gezicht. 'Wat een kloteding,' mompelde hij, toen hij het kapotte scherm in een afvalbak gooide. In stilte vervloekte hij de bedrijven die dit soort rotzooi produceerden. Ze waren waarschijnlijk wel in staat om kwaliteit aan functionaliteit te koppelen, maar de drang naar winstmaximalisatie overheerste. Zo goedkoop mogelijk produceren was het motto, waarbij de gevolgen voor het milieu van die massaproductie hen niets uitmaakte. Alles was er tegenwoordig op gericht om financiële doelstellingen te bereiken. Iedereen had het over duurzaamheid, maar ondertussen gingen de mensheid en het milieu kapot. Het maakte dat stelletje klotzakken blijkbaar allemaal niets uit. Dwight had een hartgrondige hekel aan de consumptiemaatschappij met haar grijp- en graaicultuur. Directeuren en managers vulden in rap tempo hun eigen zakken. Na de wereldwijde kredietcrisis van 2009 hadden alle politici om het hardst geschreeuwd dat het over moest zijn met de schandalige bonuscultuur. Er was niets van terecht gekomen. De top van het bedrijfsleven voer gewoon zijn eigen koers. De banken voorop, terwijl zij toch de bakermat waren geweest van alle financiële problemen. Volgens Dwight kwam het allemaal door een gebrek aan gekwalificeerd leiderschap. Zo vaak had hij ervaren dat de missie van bedrijven onduidelijk was en dat er geen visie was ontwikkeld waarop bedrijven zich konden focussen. Bijna alles was gericht op het creëren van aandeelhouderswaarde. De investeerders moesten immers tevreden worden gesteld. Dwight vond veel CEO's narcisten, die niet luisterden naar hun omgeving en geen tegenspraak duldden. Ze hadden dan weliswaar vaak een hoog IQ, maar even kenmerkend was hun volstreekte gebrek aan EQ. Ze waren nauwelijks in staat holistisch te denken en iedere vorm van creativiteit ontbrak. Dit gold vooral voor mannelijke managers. Spirituele leiders waren verdwenen, bedacht Dwight teleurgesteld, en oude bedrijfsprincipes, die al lang niet meer werkten, werden nog steeds toegepast.

Dwight voelde frustratie opwellen en versnelde zijn passen. In de verte doemde de rode neonverlichting van het Marriott Hotel op. Hij was er bijna. Dat werd tijd ook, want hij was het slechte weer meer dan zat. Bovendien was hij benieuwd naar de ontmoeting die hij straks zou hebben met de onbekende. Deze had hem een week geleden gebeld en in goed Nederlands, maar met een onbestemd accent, meegedeeld dat hij hem vandaag wilde spreken. Ondanks aandringen van Dwight, had de man niet meer losgelaten dan dat hij een vondst had gedaan, die de wereld compleet zou veranderen. 'Waarom wilt u per se mij hierover spreken?' had hij aan de vreemdeling gevraagd. 'Dat leg ik u volgende week uit,' had de man geantwoord die er kennelijk in het geheel niet aan twijfelde dat zijn gesprekspartner aan de andere kant van de telefoon op het afgesproken tijdstip zou komen opdagen. 'Ik zie u volgende week' had hij gezegd en daarna het gesprek beëindigd.

Toen Dwight het Marriott binnenliep, bedacht hij zich dat er misschien sprake zou kunnen zijn van een flauwe grap. Maar waarom? Hij realiseerde zich dat niemand van zijn vrienden hem zoiets zou flikken. De onbekende had bovendien zo overtuigend geklonken dat het niet anders kon dat hij écht iets belangrijks te melden had. Verkleumd en drijfnat ontdeed hij zich in de hal van het hotel van zijn regenjas en liep door naar de receptie. Een blonde, veel te zwaar opgemaakte, receptioniste begroette hem overdreven. Bijna zingend vroeg ze hem naar zijn naam en of hij voor één of meerdere overnachtingen had geboekt. Zonder hem aan te kijken, speurde ze alvast op het scherm van haar computer naar zijn reservering, zodat zij hem direct de sleutelkaart voor de kamer kon overhandigen.

'Mijn naam is Dwight Webber. U vindt geen reservering, want ik kom hier niet voor een overnachting. Ik heb een afspraak met de heer Egon Zilverberg. Heeft hij zich al bij u gemeld?'

De receptioniste schrok van zijn reactie en realiseerde zich dat ze te snel een verkeerde conclusie had getrokken. 'Oh, neemt u mij niet kwalijk mijnheer Webber, ik dacht dat u...'

Dwight viel haar in de rede. 'Het is al goed, maar nogmaals, kunt u mij zeggen of de heer Zilverberg al is gearriveerd?'

Haar antwoord was ontkennend. 'Een klein momentje graag,' zei ze en raadpleegde wederom haar computer. 'Er is door de heer Zilverberg vanaf half zes tot acht uur een reservering gemaakt voor de kleine conferentieruimte, maar hij heeft zich nog niet gemeld.'

Dwight keek op zijn horloge en zag dat het pas tien over vijf was. Hij had het idee dat het veel later was, maar de klok midden in de hal van het hotel bevestigde dat zijn horloge keurig op tijd liep. De receptioniste, die nog steeds herstellende was van haar eerdere voorbarige opmerking, vroeg aan Dwight of hij in de lounge of in de conferentieruimte op de heer Zilverberg wilde wachten. 'Ik wacht in de lounge' antwoordde hij. Voordat Dwight de lounge in liep, ging hij naar het toilet. Hij wilde zich enigszins fatsoeneren voor de ontmoeting met Zilverberg. Bovendien hadden de kou en regen zijn blaas behoorlijk geactiveerd. Bij het handenwassen zag hij in de spiegel hoe zijn zwarte, krullende haar, in sliertjes naar beneden hing en schots en scheef op zijn hoofd lag. Hij leek op een verzopen kat met een toupet op. Dwight kon een glimlach niet onderdrukken. Hoe ga ik dat oplossen? vroeg hij zich af. De handdoekautomaat bleek uitkomst te bieden. Met beide handen trok hij het doek naar beneden en probeerde daarmee zijn haar te drogen. Na vier keer een stukje handdoek te hebben uitgerold, was zijn haar droog genoeg om het met zijn handen in model te duwen. Met enige ijdelheid bekeek hij het resultaat. Hij was tevreden.

Dwight was een aantrekkelijke man die er goed uitzag voor zijn leeftijd. Ondanks wat grijs haar aan zijn slapen en een licht kalend achterhoofd maakte hij de indruk begin veertig te zijn. Nog deze maand zou hij echter zijn vijftigste verjaardag vieren. Zijn gebruinde gezicht had krachtige kaaklijnen en was nog zonder noemenswaardige rimpels. Met zijn 1.80 m was hij niet echt lang. Daarentegen was hij wel breed en gespierd. De regelmatige bezoeken aan de sportschool hadden hun vruchten afgeworpen. Zijn kleding verried zijn belangstelling voor de hedendaagse mode. Onder zijn Italiaans wollen kostuum droeg hij een mat zwart overhemd, waarvan de bovenste twee knoopjes nonchalant waren opengelaten. De iets te opzichtige zwart glanzende puntschoenen completerden

zijn outfit tot een modieus geheel. Het paste hooguit niet bij de weersomstandigheden. Maar het weer ging nu eenmaal haar eigen gang en hij had niet naar de weersvoorspellingen geluisterd. Hij liep terug naar de lounge en trakteerde zichzelf op een kop warme chocolademelk. Nippend aan de mok met het dampende vocht, dwaalden zijn gedachten weer af naar het telefoongesprek van vorige week met Egon Silberberg. Wat kan er in godsnaam zo schokkend zijn dat de wereld op zijn kop zou zetten en wat had dat met hem te maken? Hij begreep van zichzelf niet goed waarom hij hier naartoe was gekomen. Silberberg had hem nagenoeg geen informatie gegeven en dat maakte hem nerveus. In alles wat hij deed was hij altijd goed voorbereid en liet hij niets aan het toeval over. Aan de andere kant was hij nieuwsgierig en dus benieuwd naar wat Silberberg hem te vertellen had. Hoe was de vreemdeling trouwens aan zijn mobiele nummer gekomen? Hij wist het niet, maar goed, hij zou de man aanhoren en als het een onzinverhaal was, zou hij gewoon opstappen.

Opeens realiseerde hij zich dat de receptioniste had gezegd dat Silberberg de kleine conferentieruimte voor maar liefst tweeënhalve uur had gereserveerd. Waarom had hij zoveel tijd voor het gesprek uitgetrokken en waarom zou het gesprek niet gewoon op een rustig plekje in de lounge kunnen plaatsvinden? Zijn overdenkingen werden verstoord door de blonde receptioniste, die opeens naast hem stond. 'Mijnheer Webber,' zei ze nog steeds zangerig, 'de heer Silberberg is gearriveerd. Mijnheer is onmiddellijk doorgelopen naar de conferentieruimte, mag ik u voorgaan?' Zonder zijn antwoord af te wachten, liep ze van hem weg. Dwight volgde haar met de beker chocolademelk nog in zijn hand. Hij had geen oog voor de toch wel mooie vrouw die heupwiegend voor hem uit liep. Natuurlijk had hij bij binnenkomst gezien dat ze er, ondanks haar te zware make-up, aantrekkelijk uitzag. Het beetje chemie dat hij had gevoeld, was echter bij het uitspreken van haar eerste woorden als sneeuw voor de zon verdwenen. Bovendien zat zijn hoofd nu veel te vol om zich met haar bezig te houden.

Ze naderden de conferentieruimte en Dwight voelde zijn hart sneller kloppen. Wie zou hij daarbinnen aantreffen en wat zou hij van de vreemdeling te horen krijgen? De receptioniste klopte twee keer op de deur, waarna ze deze zonder af te wachten opende. In de conferentieruimte bevond zich een glazen ovale tafel. Om de tafel stonden zes luxe, zwartleren stoelen. In één van de stoelen aan de overkant van de tafel zat een oude man die door Dwight minstens zeventig jaar werd geschat. Hij was bijna kaal en het beetje haar dat hij nog bezat was zilvergrijs. Zijn wenkbrauwen waren borstelig en donker. De bijna zwarte ogen stonden mat in zijn gezicht en zijn huid was vaal, bijna geel, alsof hij een hepatitisinfectie had. Bovendien was hij slecht gekleed. Het groene colbert van de oude man was van grof tweed en had leren stukken op de ellebogen. Het paarse overhemd met bloemetjesdessin leek veel te groot en vloekte met de kleur van zijn colbert. De broek en de schoenen van de man kon Dwight niet zien, die gingen schuil onder de tafel. Hij had er echter weinig hoop op dat deze kledingstukken modieuzer zouden zijn.

Hij zag dat de onbekende hem van onder zijn donkere borstelige wenkbrauwen nors en argwanend opnam en voelde zich daar ongemakkelijk bij. De oude man had hem uitgenodigd, dus een beetje toegankelijkheid zou wel op zijn plaats geweest zijn. Om de stilte en onbehaaglijke sfeer te doorbreken, liep hij op de oude man af en stelde zich voor: 'Dwight Webber, aangenaam.'

De man stak zijn hand naar hem uit, maar kwam niet van zijn stoel. 'Egon Silberberg,' antwoordde hij, 'gaat u zitten.'

Dwight nam plaats tegenover hem. Hij was blij dat de ovale tafel tussen hen enige afstand bood. Silberberg nam direct het initiatief. 'Mijnheer Webber,' sprak hij ernstig, 'is het wat u betreft akkoord dat we elkaar tutoyeren?'

'Prima,' antwoordde Dwight, 'maar kunt u, ... uh, kun je mij vertellen waarover én waarom je per se mij wilt spreken?' Dwight wilde er geen gras over laten groeien en hoopte dat Egon meteen ter zake zou komen.

'Dat ga ik je vertellen, maar niet nu al. Het is belangrijk dat we elkaar eerst beter leren kennen, en het is zelfs noodzakelijk dat je eerst alles over mij komt te weten.'

Dwight had geen idee welke kant het gesprek op zou gaan, maar de gedecideerdheid waarmee Egon deze zinnen uitsprak, deed hem herinneren aan het telefoongesprek met hem. Ondanks zijn povere verschijning had de man, vooral als hij sprak, een enorm charisma en een grote dosis vastberadenheid. Dwight wachtte af wat er zou komen en hield, geïmponeerd door Egon, zijn mond.

'Ik heb onderzoek naar je laten doen en laat je straks weten waarom.' Lichtelijk sarcastisch interrumpeerde Dwight hem met de vraag of hij soms leiding gaf aan een geheime dienst.

'Ik stel voor,' zei Egon, 'dat ik je in eerste instantie een gedeelte van mijn verhaal vertel en dat je daarna mijn vragen beantwoordt. Pas dan mag je mij vragen stellen, maar dit mogen uitsluitend vragen zijn die een directe relatie hebben met wat je tot dan toe van mij gehoord hebt.' Het klonk allemaal nogal procedureel vond Dwight. 'Daarna krijg je de rest van het verhaal te horen,' vervolgde Egon, 'en zal ik je het bewijs van iets heel belangrijks laten zien. Ga je hiermee akkoord?' Gedwee knikte Dwight ja. Hij had de indruk dat er aan de regels die Egon aan het gesprek stelde niet te tornen viel.

'Oké,' ging Egon verder. '66 jaar geleden ben ik geboren in de havenstad Haifa in het noordwesten van Israël. Wat velen niet weten, is dat de staat Israël als eerste land in de wereld op democratische wijze is ontstaan. De Verenigde Naties heeft in november 1947 bij meerderheid van stemmen met de oprichting van Israël ingestemd. Vanaf dat moment zijn er Joden uit ongeveer 130 verschillende landen naar het 'Beloofde Land' gekomen. Ze hebben moeten knokken voor hun positie en vanaf die tijd is er veel bloed vergoten. Nu hebben ze een thuisland waarmee zij zich verbonden kunnen voelen. Ook ik voel me erg verbonden met 'mijn' land maar heb toch, nu bijna drie jaar geleden, besloten te emigreren naar Nederland. Enerzijds omdat ik de vele oorlogen met hun gruweldaden meer dan zat ben. Anderzijds, en dat is de belangrijkste reden, omdat mijn familie hier woont.'

'Ruim vier jaar geleden is er kanker bij me geconstateerd,' vervolgde Egon bijna emotioneel. 'Volgens de artsen was het goed behandelbaar, maar dat blijkt toch niet zo te zijn. Twee jaar nadat de ziekte was ontdekt, kreeg ik uitzaaiingen. Dat was voor mij het moment om naar Nederland te verhuizen en in de buurt van mijn familie te gaan wonen. De behandeling is in Amsterdam in het Academisch Medisch Centrum voortgezet. Drie weken geleden heb ik van mijn longarts te horen gekregen dat ik vermoedelijk niet meer dan een half jaar te leven heb.'

'Dat spijt me erg,' antwoordde Dwight oprecht. Dit was dus de reden dat deze man er zo slecht uitzag.

Egon reageerde niet op Dwights spijtbetuiging en gaf een andere wending aan het gesprek. 'Ik ben hoogleraar archeologie en was ooit lange tijd verbonden aan een groep internationale archeologen. Wij hebben in Israël belangrijke historische opgravingen gedaan. Het is belangrijk voor jou om te weten dat ik niet tot de groep wetenschappers behoor die de geschiedenis van Israël en de Bijbel in twijfel trekt. Er zijn heel veel bewijzen gevonden die de meer dan drieduizend jaar oude Bijbelse geschiedenis van Israël onderschrijven. Verschillende beschavingen hebben aan het ontstaan van de Bijbel hun bijdrage geleverd. Ik ben ervan overtuigd dat er geen verzinsels in staan. Ben je bekend met de zogenaamde kleitabletten?'

Dwight, die nog steeds niet begreep waar Egon naartoe wilde, schudde ontkennend zijn hoofd.

'Er zijn bij opgravingen in het verleden tienduizenden kleitabletten gevonden, waarop in spijkerschrift verhaal wordt gedaan van de eerste hoofdstukken van het boek Genesis. De verhalen uit Genesis zijn geschreven door 'de aartsvaders,' van wie Noach er één is. Hun namen staan op de kleitabletten vermeld. Er is na jarenlang onderzoek vastgesteld dat deze authentiek zijn. Het is dus gerechtvaardigd te concluderen dat de opgetekende verhalen op waarheid berusten. Sterker nog, de bewijzen liggen in het British Museum in Londen. Het museum heeft 130.000 van deze tabletten in haar collectie. Hoewel lang niet alle kleitabletten zijn vertaald, zijn grote delen van de verhalen die de geschiedenis van de volken van Mesopotamië beschrijven inmiddels ontrafeld.

Een voorbeeld,' vervolgde Egon, zonder zich af te vragen of Dwight hierin geïnteresseerd was. 'In Sippar, een antieke Babylonische stad op de oostelijke oever van de Eufraat, zijn kleitabletten gevonden, die de belegering van de stad Jeruzalem door de Babyloniërs, ruim 550 jaar voor Christus, bewijzen. Ook het bestaan van Koning David en Koning Salomo zijn door de kleitabletten aangetoond.' Hij noemde nog een aantal historische gebeurtenissen.

'Ik zal je niet vervelen met nog meer voorbeelden.' Egon was zichtbaar vermoeid geworden van zijn eigen relaas. 'Het zal je duidelijk zijn dat ik niet twijfel aan hoe de staat Israël is ontstaan, noch aan de inhoud van de Bijbel.' Dwight had aandachtig geluisterd en constateerde hardop dat de voorbeelden van Egon over de historische bewijzen van de kleitabletten louter betrekking hadden op het Oude Testament.

'Je luistert goed,' antwoordde Egon, 'over het Nieuwe Testament komen we straks nog te spreken.' Nog steeds had Dwight geen enkel vermoeden waarom hij over dit alles door de ten dode opgeschreven man werd geïnformeerd.

'Ik zie verwarring op je gezicht en dat kan ik me goed voorstellen,' constateerde Egon. 'Zie deze informatie maar als een klein puzzelstukje van een groter geheel. Straks zal je duidelijk worden waarom het belangrijk is dat ik je dit allemaal vertel. Voorlopig even genoeg hierover. Ik heb nog veel meer informatie die je moet weten voordat ik je het bewijs ga leveren. Maar eerst wil ik je enkele vragen stellen.'

'Het is niet mijn bedoeling jouw hele loopbaan met je door te nemen,' vervolgde Egon, 'want die kennen we allebei. Ik weet dat je cum laude bent afgestudeerd aan de Harvard University en dat je daarna, vanuit je geboorteland Amerika, naar Nederland terug bent gekeerd. Je hebt bij verschillende organisaties gewerkt die zich allemaal inzetten voor een duurzame wereld. Na wat omzwervingen ben je uiteindelijk terecht gekomen bij EnvironCare. Aan deze wereldwijd opererende, biofarmaceutische organisatie heb je twee jaar lang als CEO leiding gegeven. Jouw staat van dienst, maar vooral de manier waarop je deze organisatie hebt geleid, is ronduit indrukwekkend. Ogenschijnlijk onverwacht stop je daar om lezingen te gaan geven over milieu en klimaatbeheersing, een stap die door velen niet werd begrepen, want bij EnvironCare verdiende je een heel dikke boterham. Maar ik weet wél wat de reden is dat je daar bent vertrokken, want....'

Verder kwam Egon niet. Dwight stond op en schreeuwde woest: 'wat is dit verdomme voor een poppenkast! Wie geeft jou het recht om mijn doopceel te laten lichten. Je laat me hier naar toe komen omdat je me een of ander schokkend verhaal te vertellen hebt, maar het enige dat ik te horen krijg, is een kletsverhaal over je archeologische vriendenclubje, een zootje kleitabletten en over mijn eigen carrière. Ik...'

'Beste Dwight, ik begrijp je boosheid,' zei Egon kalm, 'maar als je wat meer geduld hebt, zal het je allemaal duidelijk worden. Voor wat betreft 'het lichten van je doopceel' geldt dat het verkrijgen van informatie voor mij kinderspel is. Het is een kwestie van de juiste organisatie inschakelen. Je zult verbaasd zijn over wat ik allemaal van je weet. Straks zul je begrijpen dat dit niet zonder reden is. Ga alsjeblieft zitten, dan stel ik je wat vragen, zoals ik had beloofd.'

In verwarring zakte Dwight weer terug in zijn stoel. Ondanks zijn boosheid kon hij het niet opbrengen om te vertrekken. Toch weer die vervloekte nieuwsgierigheid van hem.

'Vertel eens,' vroeg Egon met broze stem. 'Wat is tot nu toe het effect geweest van jouw klimaat- en milieulezingen op jouw toehoorders. Heb je daardoor dingen zien veranderen, met andere woorden is de wereld er beter door geworden?' Dwight vroeg zich af of deze vraag sarcastisch bedoeld was, maar hij besloot zich in te houden. Langzaam kwam hij tot rust. Hij vertelde Egon dat hij de laatste drie jaar in Nederland voorlichting en presentaties had gegeven aan overheden, scholen en bedrijven. Hij was geïnspireerd door Al Gore, de vroegere presidentskandidaat van de Verenigde Staten. Gore had een ogenschijnlijk oprecht gemeende strijd gevoerd om de wereld klimaatbewuster te maken.

Dwight had bij zijn lezingen niet uitsluitend over de CO2-uitstoot gesproken, zoals Al Gore wel gedaan had. Hij vertelde ook over het gebrek aan daadwerkelijke wil van managers om maatschappelijk verantwoord te ondernemen, over ontbossing, bebouwing en herinrichting van land. Ook deze elementen waren volgens Dwight debet aan klimaatverandering en milieuproblemen. Hoewel er doorgaans volop belangstelling was voor zijn lezingen, moest hij erkennen dat Egon met zijn vraag wel een punt had. Dwight had altijd veel energie gestoken in het vergroten van de bewustwording van mensen op het gebied van milieu en klimaat, maar of het nu werkelijk wat uitgetaald had? Eigenlijk niets tot heel weinig. Daar lag ook zijn frustratie. Hij kon lezingen blijven houden, maar daarmee zou hij als eenling het tij niet keren. In zijn ogen was er simpelweg sprake van politieke en maatschappelijke onmacht, en zelfs onwil, om daadwerkelijk veranderingen door te voeren. 'Als puntje bij paaltje komt,' zei Dwight, 'blijkt toch steeds weer dat 'de beslissers' kiezen voor persoonlijk en zakelijk gewin. Ze houden daarbij geen rekening met de consequenties die hun keuzes hebben voor het milieu en klimaat.'

‘Dat is ook mijn ervaring,’ bevestigde Egon.

Dwight vervolgde: ‘ondanks alle voorlichting en waarschuwingen, ook door beroemde wetenschappers, worden beslissingen nog steeds vanuit louter economische motieven genomen en wordt de absolute noodzaak tot het creëren van een gezonde aarde door de machthebbers nog steeds niet serieus genomen.’

‘Ook daarin heb je gelijk,’ beaamde Egon. ‘In 2009 pompte Barack Obama ruim 800 miljard in de Amerikaanse economie om het financiële stelsel overeind te houden. Het was nodig om de wereld te behoeden voor een totale financiële ondergang, zo luidde het verhaal. Ondanks dat de wereld aan haar eigen ondergang werkt door alle milieuverpestende gebeurtenissen, is er geen enkele president die daarvoor nu substantieel zijn portemonnee trekt, alle topbijeenkomsten over klimaat en milieu ten spijt. Dat brengt mij op mijn volgende vraag, Dwight. Heb je enig vertrouwen in de huidige machthebbers?’ Het bleef Dwight onduidelijk. Wat wilde deze, bijna dode man, toch van hem? Natuurlijk was het interessant om over dit onderwerp te praten, maar hij had geen flauw idee waar Egon naartoe wilde. Hoewel het gesprek nu wat informeler was geworden, durfde Dwight niet nog eens naar de bedoeling van deze conversatie te vragen. Het leek hem verstandiger zich aan het door Egon opgelegde protocol te houden en hierover vooralsnog geen vragen te stellen.

‘Of ik enig vertrouwen heb in de machthebbers?’ herhaalde Dwight de vraag van Egon. Hij werd geconfronteerd met een vraag die hij, vreemd genoeg, zichzelf niet eerder had gesteld. Door de achtjarige ambtstermijn van Barack Obama was zijn vertrouwen in de machthebbers weliswaar licht toegenomen, maar ook Obama had uiteindelijk niet voldoende bereikt op het gebied van milieu en klimaatbeheersing. Zijn regeerperiodes waren vooral gericht geweest op economisch herstel en het opruimen van de erfenis die zijn voorganger George W. Bush jr. aan Amerika en de rest van de wereld had nagelaten. Wel was Obama in staat geweest om de verschillende godsdiensten dichter bij elkaar te brengen. Hoewel er nog steeds, ondanks de dood van Bin Laden, wereldwijd extremistische groeperingen actief waren die gruwelijke aanslagen pleegden, hadden christenen en moslims toenadering tot elkaar gezocht en gevonden. De wereld was er in dat opzicht vrediger en dus rustiger op geworden. De vraag was hoe bestendig het allemaal was. Amerika had nu een nieuwe president en het was maar de vraag hoe hij met deze politieke ‘vraagstukken’ zou omgaan. Dat gold trouwens nog meer voor het onderwerp milieu en klimaat. Terugkomend uit zijn eigen gedachten, antwoordde Dwight: ‘het zal je wellicht verbazen Egon, dat ik deze vraag nooit eerder zo indringend aan mezelf heb gesteld als jij nu doet. Wellicht heb ik, tegen beter weten in, altijd nog de hoop gehad dat er veel meer aandacht zou komen voor het milieu en het klimaat, zeker toen Obama president van de Verenigde Staten werd. Maar ik realiseer me door jouw vraag, dat wat gedaan is, volstrekt onvoldoende is geweest. Kyoto, Kopenhagen en alle andere klimaatbijeenkomsten waren allesbehalve een succes.’

‘Dat is ook mijn conclusie,’ bevestigde Egon. Hij kuchte en haalde zwaar adem. ‘Ik merk dat ik erg vermoeid begin te raken. Het is cruciaal dat ik zorgvuldig ben in mijn verhaal naar jou, maar mijn gezondheid laat dat op dit moment niet toe. Het spijt me, maar ik wil het hier voorlopig bij laten.’ Dwight wist niet wat hij hoorde en reageerde furieus. ‘Dat kun je niet maken Egon. Ik kom hier naartoe op jouw verzoek, omdat je per se aan mij een iets heel belangrijks wilt vertellen. Ik krijg een archeologisch bullshit-verhaal te horen, waarvan ik niet begrijp wat daarvan de reden is. Vervolgens gaat het over mijn werk en laat je me ook nog weten onderzoek naar mij gedaan te hebben. Wie ben je in godsnaam en wat wil je van me? Je kunt nu niet zomaar weggaan.’

Egon negeerde de woede-uitbarsting van Dwight en zei onverstoord: ‘hier heb je een mobiel nummer waarop ik bereikbaar ben. Dit nummer is alleen jou bekend. Bel me maar als je nog geïnteresseerd bent in een vervolggelicht, maar wacht niet te lang, ik weet immers niet hoe lang ik nog te leven heb. En oh ja, voor je eigen bestwil en van anderen, ik wil absoluut niet dat je hierover met iemand spreekt.’ Fragiel kwam Egon overeind, liep voorzichtig naar de deur van de conferentieruimte en liet Dwight verbouwereerd achter. Dwight had enkele minuten nodig om enigszins te herstellen van wat hem zojuist was overkomen. Als gehypnotiseerd stond hij op en liep naar de garderobe om zijn nog natte jas aan te trekken. De receptioniste ‘zong’ hem, vanachter haar balie, een fijne avond toe en liet nog even weten dat de rekening door de heer Zilverberg was voldaan. Zonder haar terug te groeten, liep Dwight het hotel uit. De harde wind was afgenomen. Het was hooguit nog windkracht vier en het regende niet langer. Geen reden dus om een taxi te nemen, vond hij. De afstand van het Marriott Hotel naar zijn huis bedroeg ongeveer drie kilometer.